

BURZA

William Shakespeare

reżyseria |
scenografia |

*Zofia
Mierchowicz*

Premiera 7. XI. 1971

Od Scenografa i Reżysera

Wszystko w scenografii jest inspirowane i determinowane treścią dramatu, ekspozycją spektaklu, jego spełnianiem się w czasie trwania. A zatem jest wartością kinetyczną, jest antytezą stabilności.

Formy plastyczne, ruchome, zmieniające się pod działaniem światła, koloru — są integralną częścią dramatu. Wszystko jest trwaniem ograniczonym jedynie czasem spektaklu, stając się ową magią teatru. Dlatego też nie mam przekonania do wszelkiego rodzaju ekspozycji pozateatralnych, wystaw scenograficznych, stabilnych i martwych, owych małych obrazków, które są jedynie muzealnymi kadrami dużego filmu. Żaden eksponat nie może wyrazić mobilności muzycznych, słyszanych przez widzenie.

Moje prace w teatrze dramatycznym — najbardziej interesuje mnie Szekspir. Od kilku lat realizuję tu swe założenia. Po szeregu eksperymentów stworzyłam kilka lat temu formę architektoniczną sceny, tzw.

„maszynę do grania Szekspira“ (mobil), opartą na prostej drewnianej konstrukcji w planie krzyża. Jest to synteza sceny elżbietańskiej.

Mobil może być również sceniczną architekturą w plenerze. Kurtyna jest zbędna. Zmiany sytuacyjne dekoracji organizują aktorzy grający w spektaklu. Nie jest prawdą, że dekoracja ta pozostaje taka sama dla wszystkich utworów szekspirowskich przeze mnie realizowanych.

Kostium i rekwizyt w moich inscenizacjach szekspirowskich: kostium jest znakiem postaci w utworze, jest wymową charakteru, czynów i losu. Nie uzależniam kostiumu od epoki. Kostium może się zmieniać tylko jako niezbędny symbol sytuacji w dramacie.

W „Burzy“ scenografia ma się stać nie tylko znakiem plastycznym.

Krag zamknięty wydrążonego dołu w ziemi ma być miejscem powikłanych i trudnych losów ludzkich.

Ponieważ spektakl jest również reżyserowany przeze mnie a więc **plastyka jest wyłączenie podporządkowana inscenizacji, może być tu użyte pojęcie integralności.**

„Burzę“ traktuję nie jako baśń fantastyczną, ale jako utwór filozoficzny mówiący o wolności, zniewoleniu, postawach człowieka w sytuacjach ostatecznych.

Podstawowa architektoniczna konstrukcja w „Burzy“ przysłonięta grudami ziemi jest mutacją mojego pierwszego mobilu szekspirowskiego.

Sądzę, że moje mobile i ich wszelkie konsekwencje inscenizacyjne dają ciągle jeszcze możliwości nowych rozwiązań.

Pracuję nad tym. Niestety, czas nie ma znaczenia jedynie dla Szekspira. Muszę się spieszyć.—

ZOFIA WIERCHOWICZ

Alonso — Młodystaw Lasoni
Sebastian — Wojciech Nowicki
Prospero — Szymon Pawlicki
Antonio — Bolesław Idziak
Ferdynand — Zbigniew Sereni
Gonzalo — Jan Szule
Kaliban — Janusz Michatowski
Trinulo — Tadeusz Drzewiecki
Stefano < Zbigniew Bebak
Lizymunt Fok
Kapitan Statku — Adam Marzalik (adept)
Bosman < Zbigniew Bebak
Lizymunt Fok
Miranda — Halina Labonarska
Ariel — Henryk Talar

Sonety w tłumaczeniu
Janego Sio i Macieja Symczyńskiego

kompozycja dźwiękowa: Andrzej Bieżan
asystent reżysera: Zbigniew Bebak

PAŃSTWOWY TEATR
IM. WOJCIECHA
BOGUSŁAWSKIEGO
W KALISZU

dyrektor i kierownik
artystyczny
Isabella Cywińska

KIEROWNIK LITERACKI
Andrzej Falkiewicz

